

Pomlad male Nine.

(Konec).

»Kdaj bo pomlad?« je potem vpraševala Nina vsako jutro.

»Kmalu, kmalu,« jo je tolažila mati, »čez dva meseca, čez šestdeset dni.«

Nina je štela in računala na drobne prstke: Še devet in petdeset dni, še osem in petdeset dni...

Pomlad je prišla, še preden je Nina doštela šestdeset dni. Ščinkavček je priletel zjutraj na okno in jo vesel oznanil. Sonce je pregnalo oblake, predrlo meglice in pokukalo k Nini v sobico in toplo pobožalo njene črne laske. Vrt je ozelenel in črešnja se je odela v rožnato cvetje. Pomlad povsod, tudi v srcu nedolžne Nine, ko je pobožno kot bolnica prejela na domu svete zakramente.

Iz dneva v dan je bilo sonce toplejše in zelenje na vrtu bujnejše. Nina pa je bila zopet žalostna in je vpraševala mater: »Pomlad je, kdaj bom ozdravela?« Mati jo je tolažila: »Saj ozdravljaš. Vsak dan si boljša.« In Nina je sama v sebi zaverovala, da je tako. Vsem, še zdravniku je zatrjevala: »Boljše mi je, kmalu bom ozdravela.« Zdravnik pa se je samo sumljivo nasmehnil in molčal.

Neko sončno jutro se je Nina počutila posebno dobro in je zaprosila mater: »Tako lepo je zunaj; na vrt bi rada.«

Mati jo je odnesla na vrt. Zavito v odeje in blazine jo je položila na pisano trato. Nad njo so v cvetoči črešnji žvrgoleli ptički svatovske pesmi, sonce se ji je vroče in radostno smejalo v obraz.

»Kako je lepo! Kako je lepo!« je vzklikala.

Kar nenadoma je pa zastrmela proti soncu, za hip obnemela, potem pa vzkliknila vsa iz sebe: »Morje vidim, samo morje in zlata cesta gte preko njega.«

»Otrok moj, blede se ti,« se je prestrašila mati.

»Ali jih vidiš, ali jih vidiš, mamica,« je s slabotnim glaskom šepetala Nina. »Nimfe, morske deklice gredo po zlati cesti. Kako lepe so! Zlate rože imajo v lasih. In med njimi je... saj mamica, poglej, očka je med njimi in k soncu gredo. Očka, očka, počakaj!...«

Razprostrla je roki in se pognala kvišku. Pa je takoj omahnila nazaj in obmirovala. V široko razprtih očeh ji je žarelo sonce, okrog mrtvih ust en ji je ležal radosten nasmeh.

Male Nine ni bilo več. Njena lepa dušica je potovala daleč, daleč, po zlati, brezkončni cesti — k očku... Oroslava.

ČUDA V NARAVI

Luč v votlem zobu. Kajne, kako se nekam norčavo bere ta-le napoved: Luč v votlem zobu. Toda poslušajmo. Preiskovalec morskih globin Villiam Beebe, ki je dosegel s svojo potapljaško oblo 900 m morske globine, je nekoč opazil kakih 600 metrov globoko velikansko ribjo zver, ki so bili nje zobovi od znotraj razsvetljeni. Neka druga riba, ki ima svoja bivališča kakih 750 m pod morsko gladino, je po vsem ploščnatem trupu s krasnimi rumenimi zvezdami posejana; te zvezde so pa vse

zopet obkrožene z vencem baržunastordecih luči. »Ribe zvezdooke« jih imenuje Beebe. V enaki globini Oceana žive ribe, ki imajo na hrbtini plavuti tri svetle luči. Te svetlobe ne nosijo s seboj zato, da bi razsvetljevale večno noč v morskih globelih, ampak zato, da omamljajo sovražne ribe in morske pošasti. Potapljač Beebe jim je dal ime »Ribe s trnkom«.

Kdo ve, kaj bodo naravoslovci še zasledili v teh morskih prepadih in globčinah, saj je neki Filipps v Hanover-ju našel pripomoček »Morski lift«, ki se bo v njem baje mogel 3000 m globoko v morje spustiti!